

Arrest

nr. 82 007 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat P. MARTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent afkomstig uit Khasav-Yurt, Republiek Dagestan, Russische Federatie.

U bent voor een tweede maal in 1974 gehuwd met S. Z. (...) met wie u drie kinderen heeft, S. Z. (...), S. M. (...) en M. (...). Eveneens heeft u een dochter uit uw eerste huwelijk, S. A. (...).

U verklaarde zelf geen problemen te kennen in uw land van herkomst maar steunt uw asielaanvraag op de problemen van uw zoon S. Z. (...). (O.V. X)

Omwille van zijn al dan niet vermeende hulp aan de rebellen kreeg uw zoon problemen in 2008. Op een dag kwam hij terug van zijn werk, namelijk het omzagen van bomen, en u merkte dat hij slecht gezind was. Zijn vrouw vertelde u later dat hij meegenomen en geslagen werd. Uw zoon besloot vervolgens zonder uw toestemming te vertrekken en twee à drie weken later kwamen twee jongemannen bij uw thuis langs. Ze vroegen u waar een bepaalde persoon was, wiens naam u niet kende en niet onthouden

heeft. Toen zij vertrokken vroeg één van hen nog waar uw zoon was, zonder hem met naam te noemen. Vervolgens kreeg u na bombardementen of andere incidenten personen, van wie u vermoedt dat het politieagenten waren, over de vloer die u vroegen waar uw zoon was. Eveneens kwamen er brieven bij uw thuis aan waarin 'ze' uw zoon vroegen naar hen te komen als hij zou terugkeren. Uw man geraakte door deze problemen verlamd en ook uw gezondheid leed hieronder. Uw schoonzus stelde u vervolgens voor om voor uw man te zorgen zodat u bij uw zoon kon zijn. Uw schoonzoon regelde uw reis en u verliet uw land van herkomst op 18 september 2011. U reed vervolgens twee dagen lang samen met uw schoonzoon en zijn vriend naar een onbekende plaats waar u vervolgens met een tweede auto, en een onbekende chauffeur, verder naar België reed.

Op 21 september 2011 kwam u in België aan en vroeg er op 23 september 2011 asiel aan.

Zowel uw zoon Z. (...) als uw dochter M. (...) verblijven in België.

Uw zoon S. Z. (...) (O.V. 6.295.131) verliet eerder zijn land van herkomst en vroeg op 4 augustus 2008 asiel aan.

Op 4 juni 2010 werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen waartegen uw zoon vervolgens beroep instelde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Echter, de Raad bevestigde de beslissing van het Commissariaat-generaal in het arrest van 30 juni 2011.

Uw dochter, S. (...), en na haar huwelijk C. M. (...) (O.V. 6.350.003) vroeg eveneens op 17 november 2008 asiel aan hetgeen resulteerde in een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uw dochter vroeg echter asiel aan op basis van de problemen van haar man, hetgeen niet gerelateerd zijn aan uw problemen. U verklaart niet meer met haar te praten sinds haar huwelijk.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw pensioenboekje en een opnameformulier voor."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u actueel geen vrees heeft ten aanzien van de Russische Federatie.

In uw verklaringen verklaart u dat de reden waarom u naar België bent gekomen en waarom u asiel heeft aangevraagd gelegen is in het feit dat u bij uw zoon wil zijn (CGVS,p.12).

U had persoonlijk geen problemen (CGVS,p.12,16). Ook wanneer u expliciet naar uw persoonlijke en actuele vrees wordt gevraagd, verklaart u enkel dat u niet wil terugkeren, dat u niet weet wat er zal gebeuren, en dat u bij uw zoon wil zijn (CGVS,p.24).

Op basis van uw verklaringen kan dan ook geen individuele vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Voor zover een objectieve vrees kan bestaan omwille van de problemen van uw zoon S. Z. (...) (O.V. 6.295.131), dient verwezen te worden naar de appreciatie van zijn vrees.

Het Commissariaat-generaal nam op 4 juni 2010 echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30 juni 2011.

Bijgevolg kan ook omwille van uw zoon geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Een kopie van de beslissing van uw zoon is toegevoegd aan uw dossier.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de

rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uw pensioenboekje en opnameformulier kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. Uw pensioenboekje betreft enkel persoonsgegevens die niet ter discussie staan. Uw opnameformulier stelt enkel vast dat u in een Belgisch ziekenhuis diende opgenomen te worden in verband met uw longproblemen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 20 februari 2012 een schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel alsook een schending van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en een schending van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekster verwijst naar het begrip "vluchteling" in de zin van het Vluchtelingenverdrag en benadrukt dat uit haar uitgebreid asielrelaas haar identiteit en afkomst duidelijk blijken, en dat er in haar hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat. Naar verzoeksters mening dient van haar bijgevolg de vluchtelingenstatus te worden erkend.

In ondergeschikte orde meent verzoekster minstens in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij werpt hierbij op dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Verzoekster benadrukt dat de commissaris-generaal trouwens zelf in de zijn beslissing erkent dat er in Dagestan aanslagen gebeuren en burgerslachtoffers vallen.

In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal met het oog op specifiek verder onderzoek.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan

een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Aangaande de ingeroepen schending van “de Vreemdelingenwet” en “de Conventie van Genève” (zie het verzoekschrift, p. 3) verzuimt verzoekster uiteen te zetten welke artikelen of bepalingen van deze wetten zij geschonden acht. Ook wat betreft verzoeksters opwerping van de schending van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel, blijft verzoekster in gebreke te verduidelijken op welke wijze zij deze beginselen geschonden acht.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist echter een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

Verzoekster laat aldus na aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing in casu de aangehaalde wetten en beginselen schendt. Bijgevolg aanvaardt de Raad deze opwerpingen niet als middel.

2.6. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht heeft besloten dat er in hoofde van verzoekster geen sprake is van een individuele vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal merkte correct op dat verzoekster heeft verklaard dat zij naar België kwam en asiel aanvraagde enkel omdat zij bij haar zoon wil zijn. Verzoekster verklaarde voorts expliciet dat ze persoonlijk geen problemen kende en stelde enkel dat zij niet wil terugkeren, niet weet wat er zal gebeuren en bij haar zoon wil zijn (zie gehoorverslag van 4 januari 2012, p. 12, 16 en 24).

De commissaris-generaal vermeldde in de zijn beslissing tevens dat, ook omwille van de problemen van verzoeksters zoon S.Z., geen vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld. De commissaris-generaal besliste immers op 4 juni 2011 tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeksters zoon. Deze weigeringsbeslissing werd op 30 juni 2011 door de Raad bevestigd.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift in haar verweer beperkt tot een theoretische uiteenzetting van het begrip “vluchteling”, het zich niet akkoord verklaren met de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het louter aanhalen van een vrees voor vervolging. Dit alles volstaat op zich niet om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen en te besluiten dat haar vrees reëel is.

Het begrip “gegronde vrees” houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke. Verzoekster biedt in haar verzoekschrift geenszins een afdoende verweer aangezien zij nergens ingaat op de concrete motieven van de bestreden beslissing. Deze blijven bijgevolg staande en de Raad schaart zich erachter.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking worden genomen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De Raad deelt op basis van de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal. Hieruit blijkt dat niet kan gesteld worden dat er actueel in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus zoals voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend. Evenmin wordt de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, toegekend.

De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.9. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op 4 januari 2012 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE